

Majomkenyérfa

Házat építetek neked az űrben rajmeteorokból,
 a Tejút alatt, a Fekete lyuk fölött.
 A tetőtérből rálátsz majd a Földre,
 a kékeszöld foszforeszkáló üveggolyó
 megfesti a szemed felett a bőrt.
 A pince kövét felszórom a Mars vörös homokjával,
 majomkenyérfaát ültetek,
 a sötétben hallgatom a lélegzetvételeled.
 Szédülni fogunk a platinaszőke csendben.

Asbóth Balázs

Mintmi

Mintmi reggeli, kitartó nézésével végzi el mások szeméből a
 csipatörlést,
 mosott paradicsommal, öblített uborkával, trappistával körítve
 bundáskenyerez.
 El máshová biciklijén karikáz, érkezvén össze-, távozván
 szétlakatul.
 Táskájába, vászonszatyrába a csirkemellfilé mellé vöröslencsét
 süllyeszt,
 piaci szokása a barackszagolás.
 Mintmi ebédet követően elheverész, simogat és simogattatja
 magát,
 mi könnyen ruhanélküliséggé alakul.
 Kinti világba készülvén jó szagú gúnyák rejtik a testét,
 kérdez róluk, e kettő együtt ildomos-e.
 Havinál vizsgálja, ruhafenéken foltoz-e pötty, pöttyöz-e folt,
 nem fut-e rajta – érnymi csupán – vékony vércsík.
 Mintmi mikor moziban jár, sajtszós aljára hajóroncsként tört
 nachos merül.
 Iszik és kacag a nyárban,
 rozéjánk szárazságát szóda szelídsége vezeti kerthelyiségek
 átlátszó üvegoltárához.
 Mintmi beszédfonálból gombolyítja stresszlabdáját,
 a letekert szál miatt nem vész el énje labirintusában.
 Szentírást, pszichológiát vagy lapokban hízott regényt olvas,
 maga is jegyzetel, alkot.
 Bevásárló listát, költségvetést praktikum okán,
 sms-t ódivatún szerelemből ír.
 Mintmi este nem visz szemetet ki,
 hite szerint az csak bajt hoz a házra.
 Ha hideg vízben zuhanyoz, először bokát, csuklót nedvesít
 s végül ér el a szívig.
 Lefekvés előtt kétszer is ellenőrzi,
 hogy a lehetséges betolakodót távol tudják-e tartani
 a tolózár óvó, kiterjesztett karjai.
 Mintmi félig jutva az álom alagútján összeölelkez,
 majd elengedve mély, napzáró alvásba zuhan át.

Szelektálás

Te újra és újra szelektálni készülsz,
olcsó ruhán ha egy hű kapocs elévül,
szál ha bohón szaladt és magába fordult,
átrajzolnád mind a körvonalat, kontúrt.

A szoknyák a gazdát ajándékba kapták,
simulni oly nehéz, fodorból font hapták.
Ki marad, ki elmegy, kereted keresed,
duplája int búcsút, mégse megy fele se.

Időnk labirintus, na, hátha szóra bír,
kafkásan elfeled letűnt halom papír.
Eddig és ne tovább meghúzott haladék,
dossziében vákuum – elillan az a lég.

Válogatni őket, akár pár barátot,
elmaradt, visszatért, minket perbe rántott,
kirakott megértés, bizonytalan szatyor,
ki fent göggel lakik, bizony alant lakol.

Te újra és újra szelektálni készülsz,
közöttünk kupacán pamutajkú vész ül,
tűrt pára, köd vagyok, eloszlok felhőnek,
felső ami egyszer elfoszlik mellőled.

Tartás

Két kar ölel körül:
felpróbált öv marad,
köldökön fonódó ujjak: a csat.
Megtart, hamar fáradok.
Viták a fiókban, szent a béke:
áldott állapot.

*

Távol a hit, csak a vágy, mi hazaér,
kitartó magány a kanapén.
Az éjjel órákkal várandós,
a kéz a has felett örködik,
míg a teljesség felé növekszem,
a szívbe hiány költözik.

*

Gátlások nélkül, ösztönös búval
– így fogan bennem a gond.
Feltartott kézzel tehetetlen
engedem e terhes viszonyt.